

Мустакатият войникъ

Отъ вечерта още глашатаятъ бѣ съобщилъ на населението въ малкия градецъ, че ще пристигне една голѣма войскова германска часть.

Още отъ сутринѣта мъже и деца бѣха излѣзли на край града да причакатъ многоочакванитѣ гости. Женитѣ бѣха останали по домоветѣ, за да направятъ необходимитѣ приготовления.

Дъждътъ шибаше по лицата всички посрѣщачи и ги мокрѣше до кости.

Накрай града, въ малка схлупена кѣшурка, живѣеха двама старци: дѣдо Илия и баба Мария. Децата имъ бѣха поотрасли и се бѣха задомили другадѣ. Тѣ самички прекарваха старинитѣ си въ собственото си гнѣзденце.

Снощи, когато чуха вестѣта за идването на германскитѣ войници,

дѣдо Илия и баба Мария се зарадваха като малки деца.

Той бѣше се побратимявалъ съ германцитѣ презъ време на войната. Имаше хубави спомени отъ тѣхъ. Пъкъ и широки сърдца носѣха и двамата. Можеше ли всички кѣщи днесъ у тѣхния градъ да приютяватъ германци, а тѣ да стоятъ настрана?

Тази сутринъ край широкия друмъ заедно съ всички мъже чакаше и дѣдо Илия.

Изведнажъ децата извикаха: „идатъ!“ и хукнаха надолу по пѣтя. Навалицата отъ мъже се размърда. Сърдцата на всички трепнаха и забиха по-силно.

Войницитѣ крачеха бавно. Бѣха капнали отъ умора. Дъждътъ бѣше напоилъ дрехитѣ и раницитѣ имъ, и тѣ едва ги мѣкнѣха. Бѣха газили калъ до колѣне.